

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Pavlom Kvakom, advokátom, Teplická 42, Piešťany, proti postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 174/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 174/2016 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré **je** Okresný súd Nové Mesto nad Váhom **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia **616,41 eur** na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje ústavnému súdu nálezom vysloviť porušenie jeho označených práv napadnutým postupom všeobecného súdu, prikázať všeobecnému súdu konať v jeho veci bez zbytočných prietáhov, priznať mu primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti s'ťažovateľovi je vedené trestné konanie pre trestné činy ublíženia na zdraví a výtržníctva, kde bola Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) obžaloba príslušného prokurátora podaná 5. decembra 2016. Okresný súd vydal 17. júna 2021 rozsudok, ktorý napadol s'ťažovateľ odvolaním podaným toho istého dňa, doplneným písomným podaním z 21. septembra 2021. Trestná vec s'ťažovateľa však nebola ku dňu podania ústavnej s'ťažnosti predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

3. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti argumentuje, že celé trestné konanie trvá od svojho začiatku, teda od 15. decembra 2015 až dosiaľ, pričom ani po vydaní prvostupňového rozsudku 17. júna 2021 nebola trestná vec s'ťažovateľa predložená na rozhodnutie o odvolaní nadriadenému súdu. S'ťažovateľ dôvodí, že postup okresného súdu je poznačený zbytočnými prietahmi spôsobenými najmä neprímeranými časovými odstupmi medzi jednotlivými termínmi hlavného pojednávania, ktoré podľa vyjadrenia s'ťažovateľa predstavovali lehotu približne šiestich mesiacov a v jednom prípade dokonca jeden rok a sedem mesiacov. Okresný súd je podľa s'ťažovateľa nečinný aj po vydaní prvostupňového rozsudku, ktorý mu bol doručený až po uplynutí troch mesiacov od jeho vyhlásenia, a to 14. septembra 2021, s'ťažovateľovo odvolanie nebolo predložené nadriadenému súdu a zákonný sudca nereaguje ani na opakované žiadosti advokáta s'ťažovateľa o doručenie zápisníc z hlavného pojednávania a príslušných zvukových záznamov.

4. S'ťažovateľ dôvodí, že jeho trestná vec sa nevyznačuje zložitosťou, čo potvrdil napokon aj príslušný prokurátor, ktorý nevyhovел v prípravnom konaní žiadosti s'ťažovateľa o nariadenie vyšetrovania namiesto skráteného vyšetrovania, keď dôvodil jednoduchosťou predmetnej trestnej veci. Dodáva, že spôsobené zbytočné prietahy svojím správaním nezavinil. Podľa jeho názoru je doterajšia neprímeraná dĺžka súdneho konania pred okresným súdom pričítateľná na vrub nečinnosti okresného súdu, v čom vidí porušenie jeho označených práv.

5. S'ťažovateľ napokon dodáva, že postup okresného súdu namietal aj prostredníctvom podnetu adresovaného Krajskému súdu v Trenčíne, na ktorý reagovala jeho predsedníčka podaním č. k. Spr 2002/2022 zo 7. marca 2022, v ktorom uznala argumentáciu s'ťažovateľa a informovala ho, že okresný súd vyzvala v záujme eliminácie prietáhov na prijatie potrebných opatrení. Podľa vyjadrenia s'ťažovateľa však podaný podnet vzhľadom na pretrvávajúcu nečinnosť okresného súdu želaný efekt nesplnil.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 301/2022-17 z 29. júna 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

7. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti 11. júla 2022 vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti a k ďalším súvisiacim špecifikovaným okolnostiam.

8. Na výzvu ústavného súdu reagovala podpredsedníčka okresného súdu podaním č. k. Spr 325/2022 z 29. júla 2022, ktoré obsahovalo podrobný chronologický prehľad jednotlivých úkonov vykonaných v posudzovanej veci. Vo svojom stanovisku zdôvodnila sťažovateľom namietané neprimerane dlhé časové odstupy medzi jednotlivými termínmi hlavného pojednávania zaužívaným týždenným harmonogramom predpísaných tzv. pojednávacích dní na okresnom súde a tiež argumentovala podľa jej názoru objektívnou okolnosťou – pandemickými opatreniami, ktoré narušili plynulosť konania vo veci sťažovateľa v určitom jeho úseku. Zároveň prezentovala súhlas s upustením od ústneho pojednania veci.

9. Právny zástupca sťažovateľa sa vyjadril k stanovisku okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 2. septembra 2022, v ktorom zotrval na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu a hodnotil obhajobu okresného súdu prezentovanú v stanovisku jeho podpredsedníčky ako neakceptovateľnú, poukazujúc pritom na povinnosť štátu reprezentovaného súdnou mocou zabezpečiť chod príslušného súdu a organizáciu práce a rozhodovania takým spôsobom, aby k prieťahom v súdnom konaní zo strany konajúceho súdu nedochádzalo. Za ospravedlniteľnú okolnosť nepovažoval ani okresným súdom prezentovanú pandemickú situáciu, ktorá podľa neho nemôže pokryť celé ním namietané obdobie nečinnosti okresného súdu vo vymedzenom období. Napokon sťažovateľ argumentoval tvrdením, že mu včasné vyhotovenie odôvodnenia odvolania znemožnil okresný súd svojou pasivitou, keď mu napriek jeho opakovaným žiadam nepredložil zvukové záznamy z hlavného pojednávania, ktoré považoval obhajca za relevantné pre vypracovanie uvedeného odôvodnenia odvolania. V závere svojho vyjadrenia tiež uviedol, že sťažovateľ netrvá na vykonaní ústneho pojednávania vo veci.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní a súvisiaceho spisového materiálu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle ustálenej judikatúry (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04), ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

12. Pokiaľ ide o otázku predmetu namietaného konania, ktoré sa týka vyšetrovania trestných činov ublíženia na zdraví a výtržníctva, je ústavný súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu toho názoru, že predmetnú vec nemožno považovať za skutkovo či právne zložitú, keďže ide o vyšetrovanie, dá sa povedať štandardnej trestnej činnosti, ktorá sa nevyznačuje osobitným charakterom a proces dokazovania pozostávajúci z vykonania výsluchu poškodeného, svedkov, znalca a prečítania listinných dôkazov nemal komplikovanú podobu. Pokiaľ ide o predmet konania, ústavný súd súčasne poukazuje na to, že konania v trestných veciach, akým je aj vec sťažovateľov, štandardná rozhodovacia činnosť ústavného súdu reflektujúca na judikatúru ESLP zaradzuje medzi privilegované konania, ktoré majú byť vedené s osobitnou rýchlosťou (napr. II. ÚS 287/2019, II. ÚS 93/2022).

13. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľala osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd po preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa namietaného konania nezistil žiadne závažnejšie okolnosti pričítateľné na vrub sťažovateľovi, ktoré by mali charakter pasivity sťažovateľa ako účastníka konania alebo iného sťažovania postupu v konaní.

14. Ústavný súd sa napokon zaoberal aj hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu týkajúceho sa namietaného konania dospel k čiastkovému záveru, že priebeh konania pred okresným súdom je poznačený aj obdobiami neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu a tiež jeho nesústreďeným postupom.

15. Ústavný súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu zistil, že neospravedlnenou nečinnosťou okresného súdu v rozsahu zhruba šiestich mesiacov je poznačený úsek konania v rámci obdobia od apríla 2017, keď boli okresnému súdu doručené vyjadrenia strán k návrhom na vykonanie dôkazov, až do 4. decembra 2017, keď vykonal okresný súd vo veci termín hlavného pojednávania. Ústavný súd sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľa, ktorý v ústavnej sťažnosti poukazoval na neprimerane dlhé časové odstupy medzi niektorými termínmi hlavného pojednávania, a z dôvodu, že išlo o početné opakujúce sa situácie, kvalifikoval ústavný súd tieto neprimerané časové odstupy ako

neospravedliteľnú nečinnosť, ktorá prispela k zbytočnému predĺženiu konania. Ústavný súd na tomto mieste pripomína svoju ustálenú judikatúru, že organizačné problémy justičného systému, či už spôsobené nadmernou preťaženosťou, nedostatočnými personálnymi kapacitami alebo komplikáciami týkajúcimi sa materiálneho vybavenia súdov v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru, nezbavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02, II. ÚS 479/2021). Z tohto dôvodu nemôže byť akceptovaná ani obrana okresného súdu týkajúca sa komplikácií súvisiacich s predpísaným harmonogramom pre realizáciu súdnych pojednávaní.

16. Neprimeraný časový odstup medzi určenými termínmi hlavného pojednávania, a teda neospravedliteľnú pasivitu okresného súdu zistil ústavný súd aj v ďalšom úseku konania, a to od 4. decembra 2017, keď vykonal okresný súd termín hlavného pojednávania, do 21. mája 2018, keď okresný súd vykonal ďalší termín hlavného pojednávania. Ústavný súd zohľadnil úkon vykonaný okresným súdom v rámci uvedeného obdobia (výzva okresného súdu z 12. februára 2018 adresovaná kompetentnému orgánu), a preto v uvedenom období nečinnosť okresného súdu kvantifikoval rozsahom zhruba štyroch mesiacov.

17. Obdobnú nečinnosť zaznamenal ústavný súd v nasledujúcom období, a síce v úseku konania od 21. mája 2018, keď bol vykonaný spomínaný termín hlavného pojednávania, do 26. novembra 2018, keď vykonal okresný súd ďalší termín hlavného pojednávania. Rovnako ako v predchádzajúcom prípade zohľadnil ústavný súd úkon vykonaný okresným súdom v uvedenom medziobdobí (doručenie návrhu sťažovateľa na vykonanie dôkazu stranám v júni 2018) a nečinnosť okresného súdu vymedzil rozsahom zhruba štyroch mesiacov.

18. Obdobná situácia sa opakovala v nasledujúcom období, a to v úseku konania od 26. novembra 2018, keď bol vykonaný termín hlavného pojednávania, do 30. apríla 2019, keď vykonal okresný súd ďalší jeho termín. V označenom období vykonal okresný súd dva úkony (výzva kompetentným subjektom 28. marca 2019 a zaslanie návrhu sťažovateľa na vykonanie dôkazu stranám v apríli 2019), ktoré ústavný súd zohľadnil a v príslušnom období kvantifikoval nečinnosť okresného súdu rozsahom štyroch mesiacov.

19. Napokon bola nečinnosť okresného súdu spôsobená neprimeraným časovým odstupom stanovených termínov hlavného pojednávania identifikovaná aj v úseku konania od 30. apríla 2019, keď bolo vo veci vykonané hlavné pojednávania, do 16. septembra 2019, keď okresný súd vykonal ďalší jeho termín. Aj v označenom období bol okresným súdom vykonaný úkon, ktorý bol ústavným súdom zohľadnený a nečinnosť tak bola vymedzená rozsahom štyroch mesiacov.

20. Ústavný súd zaznamenal rozsiahlejší pasívny prístup okresného súdu kvantifikovateľný rozsahom nečinnosti zhruba v dĺžke jedného roka, a to od marca 2020, keď bol zrušený určený termín hlavného pojednávania pre pandemickú situáciu, do 14. júna 2021, keď vykonal okresný súd vo veci hlavné pojednávania. Ústavný súd v označenom úseku akceptoval ako ospravedliteľnú nečinnosť obdobie maximálne dvoch mesiacov spojené so začiatkom pandémie, pričom vo vzťahu

k nasledujúcemu obdobiu poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa uvedenej okolnosti, ktorú zohľadnil aj v posudzovanom prípade sťažovateľa. Podľa označenej judikatúry v pandemickom období spojenom s obmedzeným režimom realizácie súdnych pojednávanií právna úprava umožňovala vykonávať pojednávania aj v tzv. neodkladných veciach, pričom vzhľadom na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si osobitnú starostlivosť nad plynulosťou postupu v takomto konaní s prihliadnutím na dovtedajšiu celkovú dĺžku dotknutého konania bolo potrebné trestnú vec sťažovateľa kvalifikovať ako takú, ktorá neznesie odklad a v ktorej treba i napriek uvedenému režimu konať (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 479/2021).

21. V záverečnej fáze konania v období po vyhotovení rozsudku okresného súdu bola zaznamenaná ničím neodôvodnená nečinnosť okresného súdu v rozsahu zhruba troch mesiacov, keď okresný súd potom, ako od 15. marca 2022 disponoval všetkými vyjadreniami strán k odvolaniu sťažovateľa, doručoval sťažovateľovi vyjadrenia prokurátora a poškodeného z novembra 2021 až 23. júna 2022 a až následne predložil spisový materiál s odvolaním sťažovateľa nadriadenému súdu 30. júna 2022. Toto obdobie je navyše poznamenané nesústredeným postupom okresného súdu, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa nereagoval na žiadosti obhajoby o poskytnutie zvukových záznamov z hlavného pojednávania (toto tvrdenie sa okresný súd vo svojom stanovisku ani nepokúsil vyvrátiť), ktoré obhajca sťažovateľa podľa svojho vyjadrenia považoval za relevantné a potrebné na vypracovanie argumentácie odvolania, kde zbytočné vyčkávanie (napokon aj tak bezúspešné – podľa vyjadrenia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti) obhajcu na predmetné záznamy spôsobilo, že svoje odôvodnenia odvolania predložil obhajca sťažovateľa až 3. februára 2022. Ústavný súd poznamenáva, že v zmysle Trestného poriadku má obhajca obžalovaného na poskytnutie kópií takýchto záznamov právo, ktoré vyplýva z ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného poriadku, pretože ustanovenie § 61a Trestného poriadku považuje takéto záznamy za riadnu súčasť spisu. Možno teda konštatovať, že tento nesústredený postup okresného súdu a pasivita pri už spomenutom doručovaní špecifikovaných vyjadrení zbytočne predĺžila predloženie podaného odvolania nadriadenému súdu. Na tomto mieste ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, II. ÚS 287/2019).

22. Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že doterajšia dĺžka namietaného konania okresného súdu je s prihliadnutím na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúcich si z hľadiska požiadavky plynulosti konania osobitnú starostlivosť neprimeraná. Ústavný súd tak konštatuje, že zistenou neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu a tiež jeho nesústredným postupom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 od. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konať. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konať. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu bola vec sťažovateľa pred okresným súdom meritorne ukončená a uplatnené odvolanie sťažovateľa spolu so spisovým materiálom predložené odvolaciemu súdu, neformuloval ústavný súd vo veci sťažovateľa pre okresný súd príkaz konať. V prípade potenciálneho vrátenia veci odvolacím súdom na nové konanie na základe výsledku odvolacieho konania pre okresný súd povinnosť konať bez priet'ahov vyplýva priamo z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcich sťažovateľovi rýchly a plynulý priebeh konania.

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadost'učinenie, v tejto lehote priznané finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadost'učinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur, odôvodňujúc ho pocitom právnej neistoty a záťažou vedeného trestného konania na jeho osobu. Pri rozhodovaní v tejto otázke ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. S prihliadnutím na zistené obdobia nečinnosti a nesústreďený postup okresného súdu, zohľadňujúc privilegovaný charakter posudzovaného konania, považoval ústavný súd za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadost'učinenie 500 eur (bod 2 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom, a priznal mu náhradu v sume 616,41 eur. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie

a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2022 v sume 193,84 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 11,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) (bod 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu